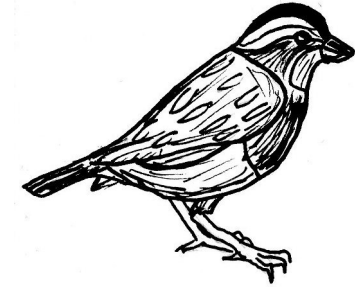
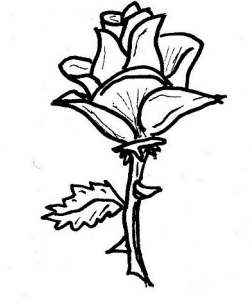

Erotisk poesi fra oldtiden

red. T. K. Pedersen 2012

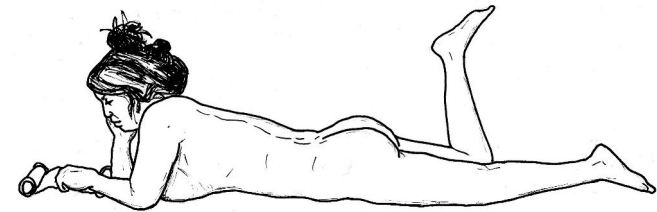

Hvad skal det, Gellius, sige? Jeg ser dine rosenrøde læber er endnu mer hvide end vinterens sne, når du går ud hver morgen og hver gang efter den søde lange middagslur brat man kalder dig op. Det er svært at forstå. Eller er det sandt hvad der siges: at du er fuld af begær efter at suge på mænd? Ja, det er sandt. Det beviser jo Victors lammede lænder og dine læber, endnu våde af sæden der sprang.

Catullus 80, overs. Otto Gelsted, København 1997

Men veteranen går frem i et forhold med ro og metode
og lar sig byde en del ingen rekrut ville ta,
slår ikke dørene ind eller svider dem af med sin fakkell
og lader ikke sin negl kradse sin elskedes kind,
flår ikke skjorten itu, endsige din kjole og gir dig
ikke ved ryk i dit hår grund til at briste i gråd.
Det gør kun knægte i ung forelskelses hidsige hede:
Han kan med resignation tåle de hårdeste stød.
Ak, han fortæres af gløder som fugtige efterårsblade
eller som brændet der blev fældet på bjerget i år.
Han er et sikrere valg, den anden er mere besværlig
men giver rigere høst. Pluk imedens tid er!

Ovid Ars Amatoria III 565-576, trans. Otto Steen Due 2006

Mens du leged, søde Juventius, stjal jeg fra dig
et lille kys sødere end det søde ambrosia.
Men ustraffet tog jeg det ikke: for i over en time
kan jeg huske jeg lå på pinebænken,
mens jeg sagde undskyld og ikke med tårer
kunne mindske din vrede det mindste.
For knap var det sket, før du vasked læberne
med masser af vand og tørred dem med dine fingre,
for at smitten fra min mund ikke sku blive hængende,
som var det en snasket luders beskidte spyt.
Og at overgi arme mig til den fjendtlige kærlighed
tøved du ikke med, ejheller på andre måder at pine mig,
så det lille kys blev mig forvandlet fra ambrosia
til bitrere end den bitreste nyserod.
Da du ligefrem byder den arme kærlighed straf,
vil jeg fra nu af aldrig mer stjæle kys.

Catullus 99, overs. Otto Gelsted, København 1997

Lad os leve, min Lesbia, lad os elske,
ikke regne de strenge oldinges onde
rygtesnak for mere end en skilling.
Solens ild kan dø og atter fødes,
men når livets korte lys er slukket
venter os kun evig nat og slummer.
Giv mig tusind kys og siden hundred,
derpå tusind andre og så hundred,
så endnu en gang tusind og så hundred!
Når vi har vekslet endnu et tusind,
vil vi blande dem sammen og glemme tallet,
så at ingen misundelig volder os skade,
når han erfarer hvor mange kys vi har vekslet.

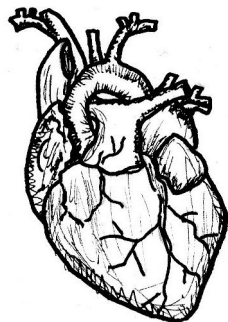
Catullus 5, overs. Otto Gelsted, København 1997

Dybt jeg elsker og hader. Hvorfor dog? kanhænde du spør mig.

Ved ikke! Men at det sker føler jeg til min tortur.

Catullus 85, overs. Otto Gelsted, København 1997

Ægte andre end mig vil hun aldrig, siger min pige –

ikke hvis Juppiter selv ønskede hende til brud!

Men hvad en kvinde fortæller sin heftigt brændende elsker,

det bør man skrive i rask strømmende vand og i vind.

Catullus 70, overs. Otto Gelsted, København 1997

Tro mig, man skal ikke skynde sig frem imod kulminationen.

For når man tager sig tid, bliver den opbygget bedst.

Når du har fundet de steder din pige kan li du berører,

lad ingen fordom og skam holde din finger derfra!

Så kan du nyde de skælvende glimt hun får i sit øje:

som når et glitrende hav bølger i synkende sol.

Dertil kommer der blide protester og elskelig sukken,

gisp i tilfredshedens fryd, søde uartige ord.

Skyd ikke frem i din fart så du slutter forinden din pige,

sørg for at hun ikke er fremme forinden du selv!

Løb med hinanden i mål: Først da er fornøjelsen fuldendt

når både kvinde og mand samtidig afslappes helt.

Dette er tempoet når der er rigelig tid til det hele

og ingen risiko for at blive afbrudt deri.

Men er der fare på færde, sæt alle sejl til på dit fartøj

og giv din hest både fri tøjle og rap af din pisk!

Ovid Ars Amatoria II 717-732, trans. Otto Steen Due 2006

Jeg vil rende jer i røven og kæften,
Furius og Aurel! I to luderdreng
finder at mine digte er umoralske –
derfor tror I at jeg selv er mindre dydig!
Kysk må den være der vier sig til versekunsten,
men det er ikke nødvendigt hans digte er det.
Hvis de rummer salt og sødme, er grunden
netop den at de er umoralske.
Og hvis de kan gejle op til utugt
ikke blot unge fyre men folk med fuldskæg,
mænd der næppe kan røre de stive lænder,
kan så I der har læst om kys i utal,
tro at jeg skulle være et ringe mandfolk?
Jeg vil rende jer både forfra og bagfra.

Catullus 16, overs. Otto Gelsted, København 1997

Lykkelig, ja Guderne lig jeg finder ham,
som du giver lov til at sidde nær dig,
vendt mod dig, lyttende til din læbes
liflige vellyd.

O – din længsel-vækkende hede latter!
Hjertets banken bæver mig gennem barmen.
Når mit øje hastig din skønhed møder,
svigter mit mæle.

Tungen lammes brat, som en pil, der knækkes,
lette flammer hen under huden løber,
mine øjne dummes, en brusen lyder
i mine ører.

Sveden springer mig ud af alle porer,
kroppen ryster, og som et strå jeg blegner.
Alt mit ydre falmer, som havde Døden
rørt ved mit hjerte.

Sappho, efter Thøger Larsen, 1924

Lille spurv, som min pige er så glad for,
leger med og har siddende højt ved brystet,
rækker og lar hakke finderspidsen,
spurv som hun driller indtil hårdt den bider,
når den skønne, som jeg så hedt begærer,
gir sig hen i sære og kære lege
for at trøste sit sorgbetyngede hjerte,
dæmpe måske sit begærs flamme...
Måtte jeg blot som hun ved at lege med dig
lette fra min sjæl dens tunge byrde!

Catullus 2, efter Otto Gelsted, København 1997

Honningsøde er dine øjne, Juventius.
Måtte jeg kysse dem så tit jeg ønsker,
kysse dem hundredetusind gange,
og jeg blev ikke mæt, før kyssenes mængde
var så stor som aksenes på marken.

Catullus 48, overs. Otto Gelsted, København 1997
